

מלאכת טווה

טווה ושזור, במשכן בציצית ובכלאים

תרומה כו, א (ובכ"מ)
שש משזר.

ויקהל לה, כה
וכל אשה חכמת לב בידיה טוו.

שבת עג, ב
הזורה הבורר והטוחן והמרקד. היינו זורה היינו בורר היינו מרקד (והלא כולן מלאכה אחת הן, דמפריש אוכל מן הפסולת, רש"י). אביי ורבא דאמרי תרווייהו כל מילתא דהויא במשכן, אע"ג דאיכא דדמיה לה, חשיב לה.

נדה סא, ב
שעטנז כתיב, עד שיהי שוע (לשון חלק ... שיהו חלוקין יחד במסרק, רש"י) טוי ונוז (נוז היינו שזור, תוס').

ירושלמי שבת פ"ז ה"ב
ההן דעביד חבלין, ההן דעביד ממזור, חייב משום טווה.

רמב"ם הל' שבת פ"י ה"ח
הפותל חבלים מן ההוצין ומן החלף או מחוטי צמר או מחוטי פשתן או חוטי שער וכיוצא בהן, הרי זה תולדת קושר וחייב.

רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ח ה"ד
כל מקום שנאמר בתורה שש או שש משזר צריך שיהיה החוט כפול ששה ... ומקום שנאמר בו משזר בלבד צריך שיהיה חוטן כפול שמנה.

אור זרוע הל' שבת סי' סג
ההיא דירושלמי דקאמר ההן דעבד חבלים חייב משום טווה, לא משמע הכי שלהי המצניע בגמרא דידן.

שוע"ר סי' יא
ב חוטי הציצית צריכין שזירה, שנאמר פתיל תכלת, שיהיה טווי ושזור כעין פתילה, ומה תכלת טווי ושזור, אף לבן כן, שהרי הוקשו זה לזה שנאמר גדילים תעשה וגו'.

ג וצריכים שיהיו טוויין ושזורין לשם ציצית דוקא, דהיינו שיאמר בתחלת הטווייה והשזירה שהוא עושה כן לשם ציצית, או שיאמר לאשה טווי לי ציצית לטלית, שנאמר תעשה לך לשם חובתך, ואם לא היו טוויין לשמן, או שלא היו שזורין לשמן, פסולין.

שוע"ר סי' שח
לג פתילה שלימה ... היא נקראת כלי, ודינה ככלי שמלאכתו לאיסור, שמותר לטלטלו לצורך גופו ומקומו.

שוע"ר סי' שיז
יא הפותל חבלים מכל מין שיהיה חייב משום קושר ... וכן המפריד הפתיל חייב משום מתיר.

ערוך השלחן סי' שיז
ושזירה וטווייה לא שייך בזה, דאין זה אלא בחוטיין דקים לעשיית בגדים, ולכן אין בזה רק קושר.

שוע"ר סי' תקיד
כ אסור לעשות פתילה, דהיינו שאסור לגדלה לכתחלה ביום טוב, מפני שהוא מתקן כלי.

שוע"ר סי' תרכט
שהחבלים אין מקבלין טומאה.